

את מי צריכים להדיח בהסתדרות?

אגם הביובורים

נות לעצמו מתחת לפני השטח כלכלה גדולה, משגשגת ושחורה.

להחניק כל מחאה, להציף כל התמרדות, לכפות כל עוול.

מתחת לשיכבה של שמן זית אפרש לעשות כל מעשה, מבלי שייראה על פני השטח. אפרש לשבור שביתות, להסית עובד נגד עובד, להביא מפרי שביתה, להפעיל שוטרים נגד עובדים.

ואכן, בשנה וחצי של כהונת משל, הוכיח נשק זה את יעילותו.

הועדה הפועל הפך אנטי-בירורים, שבו מדברים הרבה ועל הכל, חוץ מאשר על המאבק למען העובדים, שכרם נמס לאור השמש, למען רמת-מחיה הוגנת תמורת עבודה הוגנת.

"בית המישפט לעבודה", שהוצא עליידי יגאל אלון ויצחק בן-אהרון כדי להבטיח — כביכול — צדק מתיר לעובדים, הפך בגלוי מכשיר לשבירת שביתות, למעצר עובדים, וממילא לקשירת ידי העובדים הרוצים להיאבק על רמת-מחייתם.

שוטרים מובלים על גבי סירות ההסתדרות כדי להלום כאלותיהם בראשיהם של חברי ההסתדרות. נציגים נבחרים

דבר מוצלצל כימעט כבדיחה — אחת מאותן בדיחות עגומות רבות, שמהן מורכבת המציאות הסוליתית בישראל.

החבר אוריאל אברהמוביץ, ראש המחלקה לאיגוד מיקצועי של ההסתדרות, החליט להדיח מתפקידו את משה לוי, מזכיר הימאים הדירוגיים.

כדי לעמוד על עומקה של בדיחה זו, יש להעמיד את השניים זה מול זה:

משה לוי הוא ימאי מיקצועי, שהגיע לתפקידו ישר ממקום-העבודה.

אוריאל אברהמוביץ הוא עסקן מיקצועי. איש אינו זוכר מה ומי היה לפני שערב למיקצוע זה.

לוי נבחר ברוב עצום על-ידי ציבור גדול של ימאים, אנשי-הסיון, בבחירות אישיות ישירות.

אברהמוביץ נתמנה על-ידי המנגנון האלמוני ניו של מיפלגה.

לוי מייצג את בוחריי. אפרש להתווכח על מעשיו — אם טובים הם או רעים, שקולים או חפזים, סבירים או קיצוניים מדי. אך הוא פעל בהתאם לרצון הציבור שהוא מייצג, והוא נהנה מאמונו של ציבור זה עד עצם היום הזה.

אברהמוביץ מייצג את האינטרסים של מיסלגת-השילטון השולטת בהסתדרות, תודות לאחיות-החנק שלה במנגנון ההסתדרות, ולעשרות מיליוני הלירות מכספי הציבור שהיא שופכת במערכת-הבחירות.

כאשר צריכים להדיח מישהו בהסתדרות הכללית של העובדים — גוף השיוך לעובדים, ושכני תפקידו הוא להיאבק למען העובדים — מי צריך להדיח את מי?

אוריאל אברהמוביץ את משה לוי — או משה לוי את אוריאל אברהמוביץ?

אין זה מיקרה שההסתדרות מלאה את פיה מים — ושמזוית-יד — מול צמיחתה הממושכת של התופעה המועזת ביותר במציאות זו: העוול הממאיר של חלוקת המיסים.

כל המיליונים של ההסתדרות, כל אלפי עובדיה, לא הספיקו כדי לאתר, לנחח ולפרסם תופעה זו.

את זאת עשה אדם אחר, שאינו קומוניסט ולא מארכיסט ולא סוציאליסט ולא רדיקל וי אולי אף לא ליברל, אלא איש המזוהה עם ה"מין": ברוך נאדל.

גילוייו של נאדל על ממלכת העושק של המיסוי — עולם הפוך שבו העניים משלמים עד מעל לראשם והרעשירים משוחררים מן העול — נתקבלו תחילה בליגלוג, אחר כך במבוכה, ולבסוף בקשר של שתיקה.

כיום אין עוד ויכוח על עצם הגילוי המרכזי של נאדל, שהעלמות-המס מגיעות למיליארדים, יש רק ויכוח על ממדי ההכנסה השחורה — 15 מיליארדים לפי נאדל, 5 עד 10 מיליארדים לפי מבקריו ויריביו.

על כל לירה הנסחטת מכיסו של פועל-נימוק מזויע ("מחבלו סוכן-פיתח! ביריון! פורקעו!"), נוספת לירה לחשבון השווייצרי של קברניט-ברזל, סוהר-דוררם וכעך מיפגע מאושר (ומדוע לא יהיה מאושר, בכלכלה כזאת?)

נאדל שלח את תוכירו הראשון לירוחם משל. משל הטביע אותו בשמן-זית-יד. ההסתדרות, שהייתה במשך שנים על היווצרו של מצב זה, לא קראה את חבריה למאבק ציבורי גדול לחיסולו.

לדופק, היא שרחקה תפקיד במראג-ניקומי דיה הגדולה של דו"ח ועדת בן-שחר, שנועד ל"חלל את ה"עיוותים" הקטנים שעזרו לעובדים לגמור את החודש מתחת לשוהן, והמשאיר על כנו את העיוות הגדול, המיפגעני בממדיו, של הכלכלה השחורה המשוחררת ממס.

ההסתדרות מזכירה יותר ויותר את הכנסייה ה"קאתולית". הכנסייה היתה תמיד חביבת השילטון — החל בקיסר הרומאי קונסטנטין וכלה בשליטים הנוכחיים בספרד ואף בברית-המועצות — מפני שהיא הטיפה למא-מינים להרכין ראש, לקבל מרות ולהשלים עם גורלם המר בעמק-הבכא. היא תבעה: "תנו לאלוהים את אשר ל"אלוהים, ולקיסר את אשר לקיסר". כלומר: הגיחו לאלוהים לשפר את רמת-מחיה שלכם בעולם הבא, והגיחו לקיסר ולאנשיו ליהנות מרמת-מחיה שלכם בעולם הזה.

ובינתיים חיו חשמוני הכנסייה ככל טוב. הם נימנו תמיד עם המעמד העליון — ככה המישי"טרים ובכדי המדיניות הנוצריות.

אם הדת הקאתולית היתה אופיום להמונים הנוצריים, הרי ההסתדרות היא האשוי לעובדים בישראל. דבריי הנועם של האפיפיור ירוחמום הראשון הם חלק מן המעי רכת.

אפיפיורים היו מטילים צווי-ינדיי על כל מי שתבע רפורמה בכנסייה. הם שלחו אותו למוקד בעולם הזה ולגיהנום בעולם הבא.

כאריץ אין אוטריה-ה"פה, אבל יש צווי-ינדיי. הכופר משה לוי הושעה והורד מכה אדוני.

ובצדק. איש כזה הוא מסוכן. מה יקרה אם רבבות ומאות-אלפי שכירים ידרשו לבצע רפורמציה בהסתדרות, ולהפכה מכלי בידי שילטון-הפרוטקציונרים לכלי של הרעשירים משלמיה-המסים?

הדבר נראה עדיין רחוק. אך ברחבי המשק הישראלי תוססים כוחות מתחת לפני השטח, ובאחד הימים עלולה הסבלנות להתפקע. או לא יועיל כל שמן-הזית שבמחסני הוועד-הפועל.

אני מציע להקדים תרוסה למכה, לפני שיחסייה-העבודה בישראל יכרעו תחת מעמסת אי-הצדק הגובר, ולפני שהמשק הישראלי יוצף בגל של סיכסוכים מרים ואלמים.

אני מציע להחליף את הבוסים של ההסתדרות בנציגים ממקומות-העבודה, כדי שאלה יקחו חלק פעיל בשינוי פני המציאות הכלכלית של ישראל, בעוד מועד.

אכן, גם אני סבור: צריכים להדיח!

אבל לא את משה לוי, ואת חבריו. אלא את ירוחם משל, אוריאל אברהמוביץ וכדי חברת הבוסים הגדולים והקטנים המחוויים את צמרת ההסתדרות.

ירוחם משל: שמן-זית-יד

מובלים לבתי-מעצר. מזכירים נבחרים, שאינם מקבלים את "מרות" הבוסים, מסולקים או מושעים.

ועל כל זה נשפך שמן-זית-יד, בכמויות כדי תימונבדות.

הו החגיון שמאחרי המעשים האלה? את מי משרי תים הבוסים? מדובר הרבה על "עם במצור", "מאמץ ביטחוני", "מדינה עניה", "שרותים חיוניים" וכיוצא באלה דברים יפים ולאומיים ומלהיבים.

כל אחת מן המילים האלה היא שקר. "עם במצור" פירושו עם המעניק מאת מיליוני לירות לקבלני-מילחמה, לקבלני-עפר ולקבלני-נשק, ששוחררו מתשלום מס, ושהעבירו את ההון הזה לשוק השחור.

"מאמץ ביטחוני" פירושו גניבות ושחיתויות ועמלות במערכת-הביטחון, שהצטברו במרוצת השנים למאות מיל-יונים, ואולי למיליארדים.

"עם עני" פירושו עם הנשאר עני מפני שרבבות בעלי-השררה והפרוטקציונרים מורידים את השמנת מן החלב.

"שרות חיוני" הוא חלק שיש בו ציבור של עובדי דים בני-החרין וקוסי-ניקומה, המוכנים להיאבק כדי לצמצם קצת את הפער בינם ובין מיכאל צור.

כדור האחרון נורד והתעצם מעמד הרש במדינה הזאת, הוא חודש על מכשרי השי"י טון, והוא משתמש בהם בייעילות כדי לשחרר את עצמו ממיסים, לצבור רכוש, להעניק ל"עצמו הנאות והטבות על חשבון הכלל, ולכ"י

א כל מדוע ניטפל דווקא אל אברהמוביץ המיסכן? מדוע לא נפנה במישורן אל הכתובת העליונה?

בראש ההסתדרות עומד עתה ירוחם משל, עסקן ותיק ומנוסה.

מי נבחר בירוחם משל? מנגנון המיפלגה.

ליתר דיוק: פינחס ספיר, שהיה אז שר-האוצר, תבוס הכלי-כול של המיפלגה, הצאר הכלכלי של המיסוד.

שרי-האוצר הוא, כמוכן, המעביד הגדול ב"יותר במדינה.

המזכיר הכללי של ההסתדרות הוא המעביד השני בגודלו במדינה — האיש החולש על ה"אימפריה הכלכלית העצומה הקרוייה, מוש"י מה, "חברת העובדים".

נכון, מיפלגת-העבודה זכתה בבחירות בהסתדרות. היא הוציאה מיליונים כדי לצוד את הקולות. היא גייסה לצורך זה אלפי עסקנים מיקצועיים, החיים והמתפרנסים מן המיפלגה. בשביל אלה, ניצחון המיפלגה בבחירות הוא עניין של פרנסה ומעמד, פשוטו כמשמעו. הם מהווים את האגודת המיקצועית היחידה החשובה בהסתדרות: אגודת עובדי המיפלגות.

אבל המוני העובדים, שנתנו את קולותיהם — מרצון או מאונס — למערך, לא בחרו בירי חם משל.

בראש הרשימה עמד יצחק בן-אהרון, שהכריו בקוליי קולות שניצחון הרשימה בבחירות יהיה ניצחון אישי שלו ושל דעותיו המוצהרות.

כמו החלילן מן העיר האמלין, באגדה המפורסמת, ניגן בן-אהרון בחלילו, משך אחריו את כל הילדים התמימים עד לקלמק, ואו הסתלק.

מוסדות המיפלגה התכנסו, והם שבחרו ב"ירוחם משל כשליט העליון של ההסתדרות, ה"כום של הבוסים.

דוע ירוחם משל, דווקא? בשביל ספיר וירושיו. היתה זאת בחירה נבונה מאד.

לכל בעל-חיים יש נשק. לארית יש מלתעות וציפורניים, לנחש יש ארס, לעכביש יש קורים ולדוב יש ח'בוק, לבן-אהרון היה מלד צורב. למשל יש שמן-זית-יד.

קשה לתאר נשק קטלני יותר, בשמן-זית-יד אפרש להטביע כל אופוזיציה,